

JUR, se *Jufver*.

JURIDIK, --ik, f. sing. Lagfarenhet, lagkuskap.

JURIDISK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på lagfarenheten. *J-a fakulteten. J-a studier. J. stil, term. — Juridiskt*, adv.

JURISDIKTION, jurissdiktshön, f. 3. 1) Domsrätt. — 2) Dom- eller lagsaga.

JURIST, -i'sst, m. 3. Lagklok, rättslärd.

JURNAL, schurnnål, m. 3. (fr. *Journal*) 1) Dagbok, daglista. — 2) Dagblad, tidskrift.

JURNALISM, schurnnalis'm, m. sing. Tidningsväsende.

JURNALIST, schurnnalis'st, m. 3. Tidnings-skrifvare.

JURY, jüry, m. 3. (eng.) Nämnd af edsvarne vid domstolar, hvilken det tillhör att afgifva sitt utlåtande, huruvida en anklagad är skyldig eller icke.

JURYMÄST, jürymäst, f. 3. Se *Nödmäst*.

JUST, jüsst, adv. (från fr. *Justement*, af lat. *Justus*) Riktigt, alldeles. *J. deri ligger svårigheten. Han är kommen j. för att . . . Han kom j. nu, j. i går. J. så är det. Han har j. icke för mycket. J. som han kom. J. i det han gick ut. Jag vet ej j. så noga. Det var j. icke min mening. Du är j. en lätting, som aldrig vill göra något. Hon ser ut j. som ett hampspöke. Det är j. detsamma, hur det går.*

JUSTERA, schystèra, v. a. 1. 1) Rätta, göra riktig. *J. ett protokoll. — 2) Uppmäta. J. mått, mål och vikt. — Justerande*, n. 4. o. *Justering*, f. 2.

JUSTERARE, schystérare, m. 3. En, som justerar.

JUSTERINGSMAN, m. 3. pl. — män. En, som är tillsatt att justera mått, mål och vikt.

JUSTITIARIE, justitisiär, m. 3. Domhåvande vid åtskilliga lägre domstolar.

JUSTITIARIAT, justitisiariát, n. 3. o. 3. En justitiaries syssla.

JUSTITIE-KÄNSLER, justit'itsie-kännslär, m. 3. Hög embetsman, som å konungamaktens juridiska ombud, samt högste åklagaren i riket, hvilken det åligger att föra eller genom de under honom ställda fiskaler låta föra konungens talan i mål, som röra allmän säkerhet och kronans rätt, samt att, å konungens vägnar, hafva tillsyn öfver rättvisans handhavande.

JUSTITIE-KOLLEGIUM, justit'itsie-kållégi-umm, n. sing. Första afdelningen af Stockholms magistrat, hvarunder höra alla ofrälse stadsinne-vånarens arfs- och sterbhus-angelägenheter, samt de tvister, som af dem kunna föränledas.

JUSTITIE-MINISTER, se *Justitie-Statsminister*.

JUSTITIE-OMBUDESMAN, justit'itsie-åmm-buddsmänn, m. 3. pl. — män. *Rikets Ständers j.*, en af Ständerna tillsatt embetsman, som å deras vägnar utöfvar kontroll öfver domaremakten och de förvaltande myndigheterna.

JUSTITIE-REVISION, justit'itsie-revischön, f. sing. *J-en* kallades fordom en domstol, dit rätt-sökande ägde att vädja från hofrätten; upphörde, då högsta domstolen inrättades. *Konungens nedre J.* kallas nu samteliga revisions-sekreterarne, som skola bereda justitiemålen till föredragning i Högsta Domstolen.

JUSTITIERÅD, justit'itsieråd, n. 3. Benämning på ledamöterna i konungens Högsta Domstol.

JUSTITIE-STATEN, justit'itsie-stát'n, m. def. Samteliga embets- och tjenstemän, som tillhöra lagskippingen i riket.

JUSTITIE-STATSEXPEDITION, justit'itsie-ståtsäckspeditichön, f. sing. def. Så kallas justitie-departementet, såsom rådgifvande och förvaltande embetsverk, med justitie-statsministern till chef.

JUSTITIE-STATSMINISTER, justit'itsie-ståts-mini'sst'r, m. 2. pl. — *ministrar*. Högste embetsmannen i riket, eller den ledamot af konungens statsråd, som är föredragande för justitie-ärender.

JUSTITIE-ÄRENDER, justit'itsie-äränd'r, m. 3. pl. Sådana riksärender, som angå lagskippingen.

JUTVAGN, jütvánngn, m. 2. Se *Korgvagn*.

JUVEL, -él, m. 3. (fr. *Joyau*, af *Jouer*, leka, från lat. *Jocus*) 1) Slipad ädelsten. — 2) Med ädelstenar och perlor besatt smycke. — 3) (fig.) Säges om någonting dyrbart. *Bästa j-en i hans krona. — 4)* (fam. iron. skämtv.) Oordentlig, utsäfvande, dålig menniska *Det är just en j., en vacker j. — 5)* (fam. skämtv.) Utlagsblemma. *Han har fullt med j-er på händerna. — Ss. J-handel, -handlare, -handlerska.*

JUVELASK, -él-åssk, m. 2. Ask att förvara juveler uti.

JUVELERARE, m. 3. En, som infattar juveler eller handlar dermed. — *Ss. J-arbete, -bod, -handel, -handverk, -konst.*

JUVELRING, m. 2. Ring, med en eller flera infattade juveler.

JUVELSKRIN, n. 3. Skrin att förvara juveler uti.

JUVELSMYCKE, n. 4. Smycke med en eller flera infattade juveler.

JÄNS, se *Jans*.

JÄF, n. 3. 1) (lagt.) a) Förklaring, att man anser en person, till följe af vissa i lag uppgifna förhållanden, icke kunna gälla för opartisk i ett visst mål. *J. emot villne, domare. — b)* Protest. *J. emot äktenskap. — 2)* (i allm.) Protest, invändning.

An m. *Jaf* betyder i fornspråket: tvifvel.

JÄFAKTIÖ, a. 2. Se *Jäfvig*.

JÄFVA, v. a. 1. 1) (lagt.) Förklara, att en person, till följe af vissa i lag uppgifna förhållanden, ej kan anses för opartisk i ett visst mål. *J. ett villne, en domare. — 2)* (i allm.) Förklara ogiltigt, bestrida, förkasta. *J. ett skäl. J. sanningen. — J. sig, v. r.* Förklara sig sjelf partisk. — *Jäfvande*, n. 4.

An m. *Jawa* betyder i fornspråket: tviffa.

JÄFVIG, a. 2. Som kan förkastas, ogillas, såsom partisk. *Ett j-t villne.*

JÄFVIGHET, f. 3. Egenskapen att vara jäfvig.

JÄGARCORPS, jägarrkär, m. 3. Trupp af fältjägare. [— korps.]

JÄGARE, m. 3. (af *Jaga*) a) En, som jagar. *Vi träffade i skogen på några j. — b)* En, som kan jaga och utöfvar jägaryrket. *Han är j., god j. — c)* Person, kunnig i jagtyrket, antagen i tjenst af kronan eller enskilt person. — 2) Ett slags betjent, klädd som jägare. — 3) Se *Fältjägare. — Ss. Jägarmåttid, -redskap.*

JÄGARHORN, n. 3. Se *Jagthorn*.

JÄGARINNA, f. 1. Qvinna, som jagar eller är öfvad i konsten att jaga.

JÄGARKOJA, f. 1. Liten koja, der jägare lura på villebrådet eller uppehålla sig öfver näterna, under det de jaga på någon aflägsen trakt.